

var rigtigt at lade denne Bestemmelse gaa ud af Forslaget her for ikke at udsætte mig for, at den Ordning, som omhandlede i Bestemmelsen, skulde komme til Behandling samtidig her i Tinget og i det andet Ting. Naar man heri har villet se en Tilkendegivelse af, at jeg vilde søge at komme bort fra en Ordning som den, der var foreslaaet i § 21, er det ikke rigtigt; og jeg tror, at Grunden dertil noget maa søges i, at man har misforstaaet, hvad der er blevet udtalt i Landstinget. Det ærede Medlem for Rjøbenhavns Amts 6te Valgkreds talte om, at man i Landstinget havde udtalt sig mod den mellemkommunale Beskatning, og saa deri et Vidnesbyrd om, at man ogsaa vilde være imod en Skatteordning som den, vi her tale om. Det er imidlertid ikke rigtigt. Det, man har udtalt sig imod i Landstinget, og hvad jeg delvis har støttet, det er den mellemkommunale Stattesfordeling. Men det er noget ganske andet. Det er de Regler, som findes i Regeringslovsforlaget om den personlige Kommuneskat — at en Person's Skattebidrag skal fordeles mellem den Kommune, hvor han har Bopæl, og den Kommune, under hvilken han driver Næring — det er hele dette store Apparat, som en mellemkommunal Stattesfordeling vilde kræve, men efterhaanden som man har beskæftiget sig med Lovforlaget, mere og mere har faaet Djet op for. Man har set, at dette store Apparat staar i Misforhold til, hvad man virkelig opnaar gennem en mellemkommunal Stattesfordeling, og den Sympati, man fra Begyndelsen af havde for denne, er efterhaanden svunden bort. Saaledes er det ogsaa gaaet for mit Vedkommende. Den Sympati, jeg har haft derfor, og som aldrig har været stor, er bleven mindre og mindre i Tidens Løb. Men nu er det en given Ting, at den mellemkommunale Stattesfordeling er saa langt fra at falde sammen med det, her er Tale om, at det tværtimod er lige det modsatte af en Næringskat af Købstæderne. Hvis man gaar til en mellemkommunal Stattesfordeling, som altsaa skulde indeholde en Fordeling af den personlige Skattebidrag, saaledes som dette vil være at fastsætte af hans Opholdskommune, saa kan man ikke komme til en Næringskat i dette Ord's egentlige Forstand, nemlig en Ret for Næringskommunen til selvstændig at sætte i

Næringskat den Person, som driver Næring i Kommunen uden at have Ophold i den. Man maa vælge enten — eller, man maa, for at sige det bestemt, vælge mellem en saadan Ordning, som fandtes i den nævnte § 21 i Næringslovsforlaget, eller en saadan Ordning, som findes i Regeringsforlaget om den personlige Kommuneskat med Hensyn til den mellemkommunale Stattesfordeling. Naar der nu altsaa har hævet sig Røster i Landstinget for at komme bort fra den sidst nævnte Ordning, tror jeg snarere, at man deri skal se, at der er aabnet Vej til at komme ind paa en Ordning, som ligger Næringslovsforlagets § 21 nærmere. Saaledes har jeg i alt Fald opfattet Forbødet, og jeg tror, at Bestræbelserne ville gaa i den Retning, naar man nu i Landstinget kommer til at arbejde nærmere paa Forlaget om den personlige Kommuneskat. — Der er jo i øvrigt fremdraget mange Enkeltheder i Lovforlaget, og disse Enkeltheder ere blevne underkastede Kritik her i Dag, men jeg skal under denne første almindelige Behandling ikke komme nærmere ind derpaa, navnlig da jeg nu har godt Haab om, at det ikke vil vare længe, inden jeg kommer til at forhandle med et Udvalg om Forlaget. Jeg haaber, at vi i denne Samling skulle kunne komme et betydeligt Skridt fremad her i Tinget med Hensyn til Næringsloven, og jeg vil ogsaa haabe, at ærede Medlemmer, der særlig føle sig kaldede til paa Næringslovens Omraade at varetage Landets Interesser over for Købstæderne, ville vise Smødefommen, saaledes at de ikke for deres Vedkommende spænde Buen alt for stærkt.

B. Holm: Jeg ønsker kun at gøre nogle ganske faa Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem fra Horsens (Wulff). Ærede Medlemmer ville vide, at jeg ved tidligere Behandlinger af Lovforlaget har haft Beslighed til at udtale mig udførlig fra mit Partis Standpunkt og i det hele taget ud fra det Syn, jeg som Haandværker har paa det foreliggende Lovforlaag. Der vil derfor ikke være nogen særlig Anledning for mig til at gentage, hvad jeg tidligere har sagt om denne Sag. Da jeg ikke i nogen Henseende har forandret mit Syn paa disse Forhold, vilde det jo kun være et Misbrug